

LEILA

(Satu.)

Ursin*). "Älkää tuomiko, niin ei teitäkään tuomita".

Pikku-Leila oli kovin huolissaan. Äidin oliit apuna silloin tällöin — enemmän tottumuksesta kuin uskonnollisesta taipumuksesta — käydä kirkossa ja silloin hän otti Leilan mukaansa. Olivat juuri palanneet kirkosta, jossa pappi saarnasi ajan pahutta vastaan.

Hän selitti jyrisevällä äänellä, mitenkä yhä enemmän ihmisiä kääntyy pois vanhempien esi-isien uskonnosta ja omaksuu erään uuden uskonnon, joka käypi sosialismin nimellä, joka ei oikeastaan ole mikään uskonto, vain painvastoin muka hävittää kaiken uskonnon.

Leila ei oikein ymmärtänyt tätä pastoriin laeata esitystä. Mutta kun hän kuuli, että tätä uskontoa jo tuumustaa Europassa noin 50 miljoonaa ihmistä, niin hän rupesi miettimään: Kuinkahan tuo "uusi usko" oli saanut niin paljon kannattajia? Mutta kun hän vihdoinkin kuuli, että nuorudet uskojat olivat hyvin pahaa väkeä, silloin hän ällistyi. Olihan pappi sanonut, että he kannattavat epäsiiveellisyttä, miestappoa, murhapolttoa, että he tahtoivat ottaa toisilta ihmisiltä heidän omaisuutensa, etteivät he rakastaneet isänmaatansa ja muuta sellaista, jota kaikkea ei hän nyt enään muistanutkaan.

Kirkosta tullessaan hän heti kysyi äidiltään:

"Äiti, onko tuo totta, mitä pastori sanoi?"

Äiti ei tiennyt mitä vastata. Isä oli sosialisti ja hän itse myös ainakin hämärästi. Ei hän milloinkaan ollut ollut niin tukalassa asemassa.

Mutta Leila ahdisti: "Kuules, äiti, eikö isä ole sosialisti? Semmoista lehteä hän ainakin lukee joutohetkillään. Eihän toki isä sellaista hyväksy?"

Äidin tuska kasvoi kasvamiesta. Hän katui suuresti, että oli ottanut pienen Leilan mukansa kirkkoon. Nyt täytyi hänen joko paljastaa pastori tai jättää Leilan isä omittuiseen valoon. Hänen täytyi asettua toisen tai toisen puolelle.

Eikä Leila hellittänyt.

"Äiti, puhu, mitenkä asia on? Isähän on minusta niin hyvä, niin rehellinen, niin oikeutta rakastava, tahtooko hän tosiaan kaiken tuon, minkä pastori väittää?"

Äiti ei voinut enää vaieta.

Hänen velvollisuutensa äitinä

*) Lukekaa hänen kirjansa: "Proletaari-Aatteita".

ja lapsensa kasvattajana vaati häntä puhumaan.

"Rakas lapseni," sanoi hän, "pastori on väärässä. Maan päällä on paljon ihmisiä, joilla kullakin on oma käsityksensä asioista, ja papilla on omansa. Hän ei ole esittämiensä asioita tarkemmin tutkinut, mutta siitä huolimatta hän niistä puhuu aivan kuin hän ne hyvin tuntisi."

Äiti ei tahtonut sanoa, että pastori itsekkäisyydestä ehkä näin puhui. Pikku-Leila ei olisi kuitenkaan tätä oikein ymmärtänyt. Ja se olisi arvattavasti liian jyrkästi hävittänyt hänen nuoret, kauniit haaveilunsa.

Mutta se oli Leilalle kylliksi. Pastori oli siis kirkossa varmasti vakuuttanut todeksi sen, minkä hänen äitinsä sanoi vääräksi ja minkä isän elämä ilmeisesti vääräksi todisti.

Ja Leila ei sen perästä milloinkaan ajatellutkaan kirkkoon menoa eikä äitikkään sen koommin sinne mennyt.

SOLQUA, B. C.

Hallo Anna-täti!

Tämä on ensi kerta kun kirjotan Toverittareen. Täällä on nyt oikein kauniit syys-ilmat. Minä olen kahdentoista vuoden vanha ensi joulukuun 11 päivänä. Minulla on kaksi sisar. Hän on kolmannella luokalla. Me tulimme vanhasta maasta vuosi sitten. Meidän koulussa on kerätty rahoja Punaselle ristille. Mutta minä en pannutkaan mitään. Meidän oli vain määrä tuoda yksi sentti. Minäpä kyllä en pane sellaisiin punasiin-risteihin ainolta senttejäni. Täällä Flintissä me perustimme s. s. osaston. Meillä on jo ollut kaksi kertaa tanssi-illat. Minä en osaa vielä tanssia, mutta siskeni on aika veitikka. Täällä melkein kaikki miehet tekevät työtä automobillitehtaisa, sillä täällä ovatkin maailman suurimmat automobillitehtaat. Esim. Buick Motor Company ja Chevrolet sekä Dort. Minun isäni käy työssä Buick Motor Companyllä. Ilmat ovat niin kylmiä että tarvitsee vahvat vaatteet, ennen kuin tarkenee.

Toveriuudella, EERO IDMAN.

Ei valo sammuu

Kirj. Helmi M—n.

Joko valot sammuu Ihmiskunnan yössä? — Horna ulkoo ja ärjyy — On peikot pimistystyössä.

Peikot huijaa ja huutaa Ympär' maata he kulkee, Totuuden ja valon tahto' He vankiloihin sulkee.

Vaan valonlapset nousee Ja tuhotyöt näät estää, Taistelu on suuri — Kumpi noista kestää?

Valonlasten joukko on Niin pieni, mutta luj. Se kestänyt jo kauan On tuimia taisteluja.

Tää taistelu vasta lakkaa Kun valonlapset voittaa Kun peikot mustat uupuu Niin uusi päivä koittaa

POIKANI LUONTEEN TOISEN PUOLI.

(Jatkoo yhdenmeltätoista sivulta.)

sejima, vaikkei ilmaissut sitä, että hän mitään tarkoitti huomauttaa.

"Niin, minä aion sanoa sinulle, kun neiti Clayton lähetti minut johtajan huoneeseen sentähden, että minä piirustin hänestä kuvan, joka oli ihan hänen näkönsä ja hän siitä suuttui, ja vanha Hadler kysyi minulta, että

mitäs minulla on sanottavaa puolestani ja hän teki sen kysymyksen sillä tavalla kun aikuiset tekevät silloin kun he luulevat olevansa viisaaita, ja minä sanoin: "Piirustaminen on jotain mitä minä osaan itsestäni, aivan kuin Hanibal ilman kenenkään opettamista osaa kääntyä ympäri kolme kertaa ennenkuin se panee maata, ja jos ei se kuva ole hyvä niin minkätähden neiti Clayton sitten suuttui? Katsokaa Te tätä kuvaa ja näette, että se on hänen näkönsä. Se ei ole minun syyntä, että hän on niin naurettavan näkönen, että kun minä teen niin hyvän kuvan hänestä kui voin niin pojat sillä nauravat, eihän ole?" Ja johtaja sanoi: "Vai on piirustaminen jotain mitä sinä osaat vaist—"

Don katsoi kysyvästi Josefinaa, joka täydensi: "vaistomaisesti" ja poikani jatkoj ikäänkuin olisi hän koko sanan lausunut: — samoin kuin Hanibal kääntyy kolme kertaa ympäri ennenkuin paneutuu makuulle, minkö? Well, tiedätkö nuorimies, että en ole ennen tiennyt, sitä tostiasiaa Hanibalista. Historia ei ole siitä mitään maininnut! Ja hän on koulumme johtaja! Jotain on vinoissa, jo."

"Kuules kun sanon, Don," hymyili tuo puoleensa vetävä stipenttioppilas, "kun tiedät jotain sellaista mitä sinä osaat vaistomaisesti, kuten piirustamisen, ja sitten otat selvän siitä miten se soveltuu yhteen moneen muun seikan kanssa, jota sinä et niin hyvin osaa, niin on todellakin hämmästyttävää kuinka mielenkiintoiseksi nekin vastenmieliset tehtävät tulevat. Fysiikassa me oprimme, että löytyy jokaista väriä vastaava sointu vaikkeivät korvamme ole kyllin herkkät kuulemaan niitä sointuja; joten näet, että piirustamisessa ja kuvamaailuksessa on paljon samanlaista kuin soitannossa, ja musiikissa on monta samanlaista piirrettä kuin on rakennustaiteessa, ja niin edespäin. Se mitä ihminen osaa vaistomaisesti on jotain mistä on vaikea päästä eroon ja taas on vaikeata päästä siihen takaisin. Niin todellakin, jokaisessa soinnussa on värinsä. Kuinkas pitkällä sinun siemenkokoelmasi on?"

"Onhan se jo," lakoonisesti, nähtävästi miettien Josefinaa äkinäistä poikkeamista toiseen asiaan. "Ne pienet opiumiorvokin siemenet saapui tänä aamuna ja Mauricelle lemmikkikukan siemenet. Hän aikoo kasvattaa niistä kukkakimppuja Janet Vancelle ja hän luulee, että lemmikit ovat suuria kuin neilikat. Minä en kiusallakaan sano hänelle, että ne ovat vaan pikkuisia kukkia. Huh!"

(Jatk.)